Пише: Никола Танасић
субота, 02 април 2016 19:57

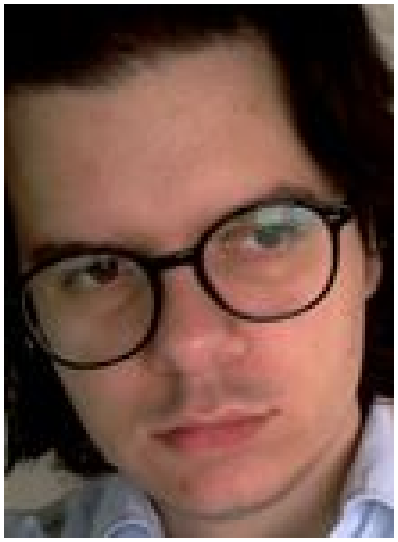

Вест о ослобођењу Војислава Шешеља на јавној сцени региона одјекнула је као слика у искривљеном огледалу вести о пресуди Радовану Караџићу. Недељу дана након прве пресуде улоге су се промениле, па сада Загреб и Сарајево (и њихове идеолошке испоставе у српским медијима и НВО) наглас јаучу због „извитоперене хашке правде“ и „политичке одлуке“, док се у Србији наглас узвикује о (најзад) „зрнцу правде“ за (бар) једног од српских оптуженика. Наравно, нема никакве сумње да је оптужница против Шешеља била један празан и политикантски документ, заснован више на миту о Војиславу Шешељу који је брижљиво неговала муслиманска и хрватска штампа, него на реалном учинку лидера радикала на политичка и ратна дејства деведесетих. То, међутим, раније није спречавало Хаг да по истим таквим оптужницама осуди низ српских политичких вођа (и *ниједног* политичког вођу других народа у конфликту), као и низ српских генерала, од којих је за многе једини злочин био бриљантан резултат и херојско држање које су показали у одбрани СР Југославије од нелегалне агресије НАТО. То је проблем са монтираним судовима – они могу да осуде *било кога* за *било шта*, и Шешељево ослобађање је данас једнако арбитрарно, произвољно и морално и политички ништавно, колико и осуда Караџића пре недељу дана.

Наравно, у условима када једна политичка институција попут Хага своје одлуке доноси искључиво на основу своје политичке и идеолошке агенде, природно се поставља питање „шта они добијају ослобађањем Шешеља“. Могли су га, без сумње, осудити и на доживотну робију, и та пресуда не би била ништа мање основана него пресуде Караџићу, Крајишнику, Шаиновићу или генералу Лазаревићу. Одговор на ово питање није лак, али се, не узимајући у обзир дневнополитичке шпекулације, може подвући неколико кључних момената.

Пише: Никола Танасић
субота, 02 април 2016 19:57

Пише: Никола Танасић
субота, 02 април 2016 19:57